

по покажѣтъ; току глѣйшь, че захванали да менуватъ спечеленото съ трудъ и потъ за дрѣхи за джамфези, за скортийки . . . У богатия гости и веселби, у самохвала сиромаха двашъ. — „Виждѣте ма, кой съмъ азъ“! казва. И година, двѣнки — тринки като се по — попери, както се переше жаба — та предъ Вола, тѣй и ще се пржени, като нея, — съ други думи, — ще се разсиши — распилѣй досущъ, и ще е благодаренъ мохлясалъ хлѣбъ да дѣвчи, ами съ сълзи ще го гълта. И то малко, ами ще се подсмиватъ надъ сиромаха и тѣзи, които болъ — болъ се ѣли и пили у него. — Кълне мжжѣтъ жената, мѣмри и хука себе си, главата си кѣса, но веке кѣсно! . . . Отгдѣ доде таквази белѣ? Що я докара? — Глунавината и завистѣта.

10.

Магаре и Лесица.

„О—о!

„Отгдѣ се тѣпчишь — влачишь

„О, мисленна, главо!

„И на голѣмо тѣй се крачишь!“ . . .

Магаре срѣщнала кума ми лѣса,

И го запитва. —

„Чети кумо, молитва:

„Арсланска сила запилѣса!“

Магаре лѣса испреваря,

И тежко-тежко отговаря:

„Току що ида отъ Арслана, —

„Кждѣ му царство тамъ остана!

„Ти знаешъ — я, катъ заревеше?

„Поле, гори, — цѣлъ кѣрѣ ехтеше, —

„И Веѣкий бързаше отъ насъ —